

Nicio dragoste

„Dar acum m-am săturat cu adevărat”, a mormăit supărat tâmplarul de mobilă, Steinhart, pentru sine, în timp ce își dezbrăca haina.

„Ce vrei să spui, bărbate?”, a întrebat doamna Steinhart, care tocmai pune masa de seară. Dar ea n-a primit niciun răspuns. În loc de răspuns a ieșit pe un ton morocănos din gura soțului ei:

„De fapt, de ce mă mai duc acolo? Ei se numesc o adunare de credincioși, dar sunt așa de reci, așa de reci ca ...”

„Este acesta efectul a ceea ce ai auzit astăzi?”, l-a întrerupt soția zâmbind.

„Nu există nici un pic de dragoste”, a continuat Steinhart supărat, fără să ia în seamă remarcă soției sale. „Deja pe fețe se poate citi: Nu avem nevoie de tine! Ne descurcăm bine fără tine. Nimeni care să te viziteze vreodată! Niciun om căruia măcar atât - un gest caracteristic al mâinii - să-i pese de tine! Nu, nu voi mai merge acolo. Îmi ajunge părășia de felul acesta!”

Toată seara, dispoziția lui Steinhart nu s-a schimbat. El a rămas inaccesibil și în toane rele și când s-a dus la culcare, după rugăciunea de seară - oare în seara aceasta *s-a rugat* cu adevărat? - n-a putut să adoarmă mult timp.

În aceeași proastă dispoziție s-a sculat iarăși în dimineața următoare, a băut o cafea și a plecat la atelier.

„Vreme rea, az!” și-a zis Jakob, ucenicul tâmplarului, care în dimineața aceasta nu reușea să facă chiar nimic pe placul meșterului. Despre „vremea rea” avea să mai primească o dovadă limpede în decursul dimineții, pentru că la prânz, când a mers acasă, strălucea o pată roșie pe obrazul său stâng.

În lăuntru lui Steinhart încă fierbea. Când bătea cu ciocanul, când geluia, când tăia cu ferestrăul îi răsuna mereu două cuvinte în urechi: Nicio dragoste! Nicio dragoste!

Seara, hotărârea sa era luată. Voia, de îndată ce soția sa era dusă la culcare, să scrie fraților și să-și declare retragerea din părășie. Și a scris:

„Iubiți frați!”

Aici s-a oprit. Se scrie așa oamenilor care nu aveau nicio dragoste? Nu, nu merge. A trebuit să ia altă foaie.

„Către frații din ...”

Așa era mai bine.

A continuat.

„Prin prezenta declar că nu mă mai socotesc aparținând părășiei voastre. motivul pentru retragerea mea este: *nu există nicio dragoste* în mijlocul vostru. După părerea mea, într-o adevărată viață de părășie frățească ar trebui să se găsească mai multă dragoste la voi.

Cu considerație!

Steinhart.”

Subliniase „Nicio dragoste”. Aceasta putea îndemna la meditație. Dar un lucru uitase. Mai trebuia să fie adăugat un verset biblic. El a reflectat la un cuvânt corespunzător din Scriptură. Dar nu era așa de simplu să găsească un cuvânt despre „nicio dragoste”. Nu-i venea în minte nici măcar un pasaj. De fapt, el nici nu citea prea mult din Biblie. De cele mai multe ori numai dimineața și seara repede un capitol. Dar avea o concordanță biblică mică. Ea îl putea ajuta.

A luat-o repede de pe raft și a deschis la „dragoste” și „a iubi”. Totuși, câte pasaje existau care vorbeau despre dragoste! Mai multe decât crezuse - deci, pietre destule ca să-i lovească cu ele pe frații lipsiți de dragoste!

Ioan 13.35. Acesta era deja un cuvânt potrivit: «Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții.» Și Romani 12.10 era bun: «În dragoste frățească, iubindu-vă cu căldură unii pe alții; în onoare, fiecare dând întâietate altuia». Sau și Efeseni 5.2: «Umblați în dragoste». Acest ultim verset îi plăcea în mod deosebit pentru că era așa de scurt. Apoi 1 Petru 4.8: «având întâi de toate dragoste fierbinte între voi». Și aici chiar mai sărise un pasaj, Evrei 13.1: «Dragostea frățească să rămână». Mai departe: 1 Ioan 4.20: «Dacă zice cineva: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu“, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?»

La acest pasaj, Steinhart se simțea puțin stânjenit. El a mai deschis la alte câteva pasaje. Matei 5.46,47. Ce scria aici?

«Pentru că, dacă iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac și vameșii la fel? Și, dacă salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți?»

Steinhart se simțea ca și când i-ar fi pătruns o săgeată în inimă. A deschis repede la alt pasaj: 1 Corinteni 13. În acest capitol era deosebit de mult vorba despre dragoste.

«Dragostea este îndelung –răbdătoare, plină de bunătate; dragostea nu invidiază.»

Gânditor, Steinhart s-a oprit o clipă. Apoi a continuat să citească:

«Dragostea nu se laudă, nu se îngâmăfă, ..., nu caută ale sale, nu este iute la mânie, nu socotește răul.»

Steinhart s-a făcut mic, mic de tot. A citit mai departe:

«Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul, suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate.»

Steinhart s-a făcut și mai mic. O vreme a șezut liniștit, cufundat în gânduri. Apoi a închis Biblia și s-a băgat în pat. Dar rana din sufletul său, pe care i-o făcuse Cuvântul, a luat-o cu el.

În noaptea aceasta, Steinhart a putut să găsească somn și mai puțin decât în cea anterioară. Cuvântul lui Dumnezeu, care «este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri», îl lovise. El dădea o luptă grea cu sine însuși. Dar nu era adevărat că între frați era lipsă de dragoste? Nu erau, în realitate, toți foarte reci și neprietenoși?

„Și tu?”, a răsunat deodată în lăuntru său.

Dar Domnul Isus vrea totuși să avem dragoste *între noi!*

„Și tu?”, a întrebat glasul din nou, „ai dovedit tu această dragoste?”

„Nu”, a recunoscut el sincer față de sine, „n-am iubit așa cum ar fi trebuit. Dar - dar - ei chiar mi-au ucis dragostea.”

«Dragostea nu piere niciodată!»

El a meditat la ce aflase. Totuși, atitudinea celorlalți nu era de scuzat așa de simplu.

«Dragostea nu este iute la mânie», se rostea în inima sa.

Dar nu putea el pe drept să aștepte să i se ofere mai multă dragoste?

«Dragostea nu caută ale sale», se răspundea din nou în lăuntrul său.

Dar cum îl mâhniseră chiar prin atitudinea neprietenoasă! Faptul că el era așa de nemulțumit, acesta doar nu venise din vina sa.

«Dragostea nu este iute la mânie», a răsunat iar.

Dar la ce ajuta dacă el devenea altfel? Doar nu i se acorda nicio atenție. Așa că putea să facă ce voia. Și-așa ar fi zadarnic.

«Dragostea speră toate, rabdă toate, ea ...»

„Nu, nu era de suportat! Cuvântul îl condamnă chiar mult mai mult decât ceilalți. „Nicio dragoste!”, a gemut el încet.

„Nicio dragoste!”, părea să răsunе serios înapoi un ecou.

Nu mai putea să suporte să stea în pat. Și doamna Steinhart se sculase mai devreme decât obișnuit. Soții și-au băut cafeaua, tăcând, și fiecare a mers la treaba sa.

În atelier, Jakob încă nu aprinsese focul când a apărut maistrul. Încă era devreme. Mânios, Steinhart s-a răstit la băiat și n-a lipsit mult și i-ar fi dat iarăși o palmă.

„Nicio dragoste!”, a răsunat atunci un glas. Jakob spusese aceasta? Nu, cum să-și permită? Erau nervii săi. El era surescitat și extenuat.

Steinhart s-a dus la fereastră. „Nicio dragoste! Nicio dragoste!” îi răsuna neîncetat în urechi. Atelierul mare, în care Jakob își făcea treaba liniștit și fără zgomot, a devenit prea strâmt pentru meșter. El a plecat afară și Jakob, spre uimirea sa, l-a auzit mergând la magazia de lemne. Oare ce pășise maistrul? Acum, când cleiul era cald, a plecat.

Steinhart stătea în genunchi în magazia de lemne. Capul i se odihnea pe un butuc de lemn. Mult timp a gemut și a suspinat greu. În sfârșit, de pe buzele sale a ieșit un cuvânt:

„O, Dumnezeu! Eu n-am nicio dragoste! Dă-mi Tu dragoste în inimă!”

După aceea s-a liniștit. Și în lăuntrul lui Steinhart se făcuse liniște.

Jakob era bucurat că păstrase cleiul cald, când meșterul a intrat deodată iarăși în atelier. El a vrut imediat să ia oala de pe foc, dar, o, grozăvie! s-a lovit cu ea de masa de rindeluit, a scăpat-o și frumosul clei zăcea acolo. Îngrozit, băiatul l-a privit încrămențit pe maistrul sever. Ce se va întâmpla acum? Dar maistrul n-a spus nimic altceva, decât:

„Data viitoare să ai grijă mai bine, Jakob!”

Cât se mira ucenicul că treaba a decurs așa de favorabil pentru el. Dar n-a rămas la această unică uimire. Nu, toată ziua n-a mai știut ce să creadă despre meșter. Așa de prietenos nu fusese niciodată mai înainte. Și în zilele următoare, băiatului i-a făcut impresie bună comportamentul complet schimbat al meșterului. Și nu i-a scăpat că domnul Steinhart vizita deosebit de des magazia de lemne. Când se înapoia de acolo în atelier, de fiecare dată avea pe trăsături o

expresie ciudat de liniștită. Însă Jakob n-a meditat prea mult timp la enigma aceasta. Cel mai important era că el o ducea bine.

Era sâmbătă seară. În seara aceasta, doamna Steinhart aștepta venirea soțului ei cu o anumită încordare îngrijorată. Și ea remarcase că în ultimele zile el a fost altfel decât mai înainte, mult mai prietenos, mai plăcut și mult mai cordial decât până atunci. Dar ce va fi astăzi? Avusese ghinion, dublu ghinion. Întâi i s-a ars mâncarea și apoi, când rufele au fost aduse în casă, descoperise că nu avea pentru duminică un guler proaspăt pentru soțul ei - două lucruri la care el era deosebit de sensibil. După ce se așezaseră la masă, ea i-a explicat prudent despre nenorocirea ei. Dar cât s-a mirat ea când el a spus, despre mâncare, zâmbind, că se va duce ea în jos, iar despre guler, că va putea să-l poarte, desigur încă o dată, pe cel din duminica anterioară. Devenise soțul ei un cu totul alt om? Dar uimirea avea să fie și mai mare.

„Nevastă, mâine mergem amândoi la adunare?”, a întrebat Steinhart deodată.

Acum, doamna Steinhart n-a mai putut să se abțină.

„Dar spune-mi odată, omule, ce se întâmplă cu tine. Deja toată săptămâna ești mult mai prietenos și mai cordial decât de obicei și acum vrei chiar să mergi din nou la adunarea despre care doar nu mai voiai să știi nimic. Cum să înțeleg toate acestea?”

„Este într-adevăr așa, că am devenit mai prietenos, nevastă?” a întrebat Steinhart, privind-o cu un zâmbet fericit, „atunci vreau să-ți spun ce s-a întâmplat.”

Și apoi, doamna Steinhart a auzit ce se petrecuse în sufletul soțului ei, cum cercetase Cuvântul lui Dumnezeu ca să găsească în El ceva ce le putea reproșa altora, dar cum el însuși fusese adus în ordine prin El.

În seara aceasta, soții Steinhart au citit împreună 1 Corinteni 13 și înainte să se ducă la culcare s-au rugat împreună, ca să fie făcuți apți prin puterea Duhului Sfânt, să umble în dragoste adevărată și să fie inundați de ea.

În dimineața următoare au pornit devreme la drum spre adunare. Ce dispoziție fericită aveau astăzi! Când au intrat, Steinhart i-a întins mâna fratelui care împărțea cărțile, înainte să-și primească de la el cartea. Atunci a observat cât de prietenos era fratele. Înainte nu observase niciodată. Când luase loc lângă bătrânul Bäcker, acesta i-a strâns mâna cordial. Oare se întâmplase aceasta vreodată? Sau primise el abia acum un ochi pentru bine?

Înainte de începerea orei, Steinhart obișnuia, ca și ceilalți, să se roage tăcut pentru sine. Dar în dimineața aceasta se ruga altfel decât altădată. De data aceasta a cerut o binecuvântare nu numai pentru sine, ci și ca toată adunarea să fie binecuvântată și serviciul la Cuvânt să se petreacă în dependență de Dumnezeu. De asemenea, el a cântat și a ascultat astăzi altfel decât de obicei. El le-a făcut pe ambele din toată inima, așa că a fost un adevărat mâncat și băut. El simțea, din tot ce se vorbea, că dragostea vorbea. Ea vorbea și din admonestări. Înainte se supăra pentru dojenire. Acum o accepta cu recunoștință.

La sfârșitul orei, Steinhart n-a fost așa de repede afară ca altădată. El a dat mâna cu unul și cu altul. Chiar a avut dorința să-l salute deosebit de cordial pe fratele care vestise Cuvântul și să-i exprime bucuria sa pentru cele auzite.

„Dumnezeu ne-a binecuvântat”, a răspuns fratele, „dar eu totuși vă mulțumesc pentru cuvântul prietenos.”

Lui Steinhart, oamenii i se păreau astăzi toți complet diferiți. Oare îi schimbase Dumnezeu pe toți sau numai pe el? Era profund rușinat când se gândea ce spusese în urmă cu o săptămână.

Fabricantul H., pe care îl considerase mereu un om semeț, a legat o convorbire cu el. În aceasta era vorba despre o problemă care nu era de rezolvat așa, cât ai zice pește. Prin urmare, Steinhart l-a întrebat hotărât pe frate:

„Aveți plăcere să veniți în seara aceasta puțin la noi împreună cu soția dumneavoastră?” Voia să adauge: „Sau să vin eu la dumneavoastră?” Dar H. acceptase deja.

„Cu multă plăcere”, a răspuns el. „Vă mulțumesc pentru invitație. Deja de mult aș fi venit la dumneavoastră, dacă aș fi știut că v-ar fi plăcut. Atunci, pe deseară!”

Seara a venit vizita. Doamna Steinhart scosese cel mai bun serviciu de ceai al ei. Dar cel mai important a fost: ei au petrecut împreună o seară binecuvântată din belșug. Soții Steinhart trebuiau mereu să se minuneze, cât de plăcuți și de frățești erau acești oameni distinși. Și vizitatorii se minunau de cordialitatea și de toată comportarea familiei tâmplarului, pe care ei îi consideraseră până acum ca oameni care trăiesc numai pentru ei.

„Nu știi ce să crezi cu adevărat despre oameni, înainte să-i vizitezi odată în locuința lor”, a spus fabricantul către soția sa, în drum spre casă. „Sunt bucuroasă că acum i-am cunoscut pe soții Steinhart ceva mai îndeaproape și sper să-și țină cuvântul și într-o săptămână să ne întoarcă și ei vizita. Soții Steinhart găseau că niciodată nu petrecuseră o zi așa de fericită în părtășie cu alți credincioși. Deci, dragostea producea și părtășie.

„Știi ce am remarcat, nevastă?”, a spus el soției sale când au fost singuri. „Noi n-am vorbit în seara aceasta despre dragoste, dar am avut parte de ea.”

„Da”, a confirmat soția, „de fapt, te face mult mai fericit să dai dragoste, decât s-o aștepti pentru tine însuși. Dumnezeu să ne ajute să practicăm mai multă dragoste!”

„Aici ai dreptate”, a confirmat soțul binedispus. „Fie ca Cel care este dragostea să ne dea putere pentru aceasta!”

În felul acesta a devenit Steinhart un adevărat om al rugăciunii. El se ruga pentru toți frații săi în Hristos, nu într-un duh legalist, ci ca cel mai neînsemnat dintre credincioși, cu adevărată dragoste sfântă și stăruia mereu: „O, Dumnezeule, umple-mi Tu inima cu dragostea Ta și apoi fă-mă să merg să duc altora această dragoste!”

Încă de multe ori și-a deschis Biblia ca să citească despre „dragoste” și despre „a iubi”, dar niciodată ca să caute pietre cu care să poată să arunce în alții. Pe el îl interesa numai să fie el însuși instruit, învățat și hrănit cu hrana aleasă pe care Dumnezeuul dragostei o oferă cu atâta plăcere din abundență.